
Szabó K. Attila

INVEZÚV

– Apa... Apa... Most engedj el!

A szélről a bőrünk egyszerre borsószik, én száraz vagyok, de belőle árad a hideg, úgy didereg, hogy átragad rám is.

Először a Nap még odalent van, mögölünk jön majd, az erdős domb mögül.

Mikor a fák színt kapnak, s a fény szétömlik a vízen, lesz pár pillanat, hogy az árnyékunk átéri a tavat, egészen a falig.

Mint a műugrók, most én vagyok a kereszt a fején, a teste meg az elsüllyedt templom. Már vannak olyan hosszúak a lábaim, hogy a feje befér közéjük, a fütyim meg belelóg a hajába, mint egy kopasz folt vagy fura anyajegy.

Mikor a vállán megérezem a meleget, majdnem felgyullad alattam, akkor kell elugrani, akkor az árnyékban olyan, mintha egyszerre szöknék le a felhős erdőről, s apa válláról is bele a hosszú, fekete alak legelejébe.

Az árnyékom fent még a falon is átbukik, és velem együtt eltűnik.

Aztán várom, hogy kihúzzon, még nem tudok úszni. Fentről alig látni valamit, de mire kiemel, s végre a szemem is ki tudom nyitni, a tónak átalakul a színe, a hullámok púpjai csak csillognak, és a sötétzöldet eltakarja az ég kékje.

– Térj már észhez, könyörgöm! Nyakig vagy a vízben, ha egyszer nem kapod meg?

– Nyugodj meg! Kimegyünk.

– Ne még, még tart a Nap, apa!

– Ha legalább úszni tanítanád!

– Így is tanulja. Mit tudjak csinálni, ha csak reggel akar kijönni?

– Ez már kezd valami hülye rítussá válni, érted? Innen csak annyi látszik, hogy minden hajnalban kihozod ide, s behajítod a saját kölyködet a tóba! Tudod, hogy miért járnak ide, hogy miket tartanak rólad, nem kell adni alájuk lovat!

– Kérlek, csak ettől kímélj meg!

– Figyelj! Én már minden éjjel azzal álmodom, hogy nem bukkan fel a víz alól. Mi meg csak nézzük azt a kurva tavat, és tudom, hogy csak álom, de mindegy, mert nem tudom kelteni fel magamat, és csak bámulom, hogy

megfulladt, és holtfáradt vagyok, mire valahogy megébredek, és már azt se tudom, hogy van-e ő nekem, és ti akkor már rég nem vagytok sehol, és ne játsszad nekem itt a közönyt, légy szíves!

– De mi a francot tudjak csinálni, ha minden reggel már sötétben ott áll az ajtónál? Ha nem megyek, nem eszik egész nap, csak ül az ablakban, és bámul.

– Nem érdekel! Te vagy az apja! Olyat találj ki, ami nem életveszélyes!

– Milyen életveszély? Itt állok mellette, a vízben van a kezem, s mikor ugrik, a karomba ugrik!

– Gondolkozol te egyáltalán? Ha tüdőgyulladást kap? Szinte fagy van, de te vizesen, meztelenül járatod!

– Egy csepp víz nincs rajta, utána meg megtörlöm.

– Remek! Szárazon ugrik. Ha szívrohamot kap, mit csinálsz? Egyedül jössz haza?

– Én ezt most fejeztem be!

– Legalább azt mondd meg, a törölközőt hova raktad!

A házuk mellett most tó van, papa úgy mondja, ikrek vagyunk, mert ugyanakkor születtünk, de régen, még előttem, ott templom volt, meg szomszédok. Néha még ma is kilátszik belőle a kereszt a nagy betonfaltól nem messze. A faluban mind mondják, hogy közben röhögnek, de el is keskenyednek, hogy onnan nem lehet ugrani, me' belefut az ember seggibe a templom. Mikor ezt mondják, én úgy kell kacagjak, hogy pisilek be, nem tudok mit csinálni. Apa ilyenkor mindig félrefordul. Nekem úgy mondja, hogyha valami csúnyát csinállok, az anyajegyünkön kacagok, megütöm magam, vagy nyelek a tóból, hogy...

– Fiam, az ember teste templom, vigyáznod kell rá!

– Azt azért neked is be kell látnod, hogy a kocsmában pontosan ugyan-ezt mondják. Amint elkezd fájni, mindemből valami fura szentség lesz.

– Cinikus vagy.

– De most komolyan, régebben eleresztettem a fülem mellett, de mióta megszületett, nem hagy nyugodni, hogy a test egyszerre templom és fertő, hogy az élet megőrzése és a megélése külön elbírálás alatt futnak. Mintha a várakozáson kívül tényleg nem lehetne semmi.

– Szerintem meg egyszerűen arról van szó, hogy nem a tiéd, hanem adomány, amit viszonznod kell.

– Mindig lefárasztott ez a kereskedelmi logika. És lehet, ha azt mondom, hogy a komcsikhoz húzok, de te meg demagóg vagy. Ha legalább a tied helyett enyémet mondtál volna.

– Jó, viszonzás helyett akkor inkább azt mondom, hogy menedék, ami te- és énáltalam adódik mások és saját magam számára is. És ennyi. Innen nézve pedig a környezet, ezek a rendszerek, lényegtelenek.

– Csak az van, hogy éppen a lényegtelenységük miatt kérik számon rajtad a tested felekezetét, hogy a metaforánál maradjunk... De mindegy, hagyjuk inkább, csak ideges leszek... Viszont attól, ahogy a kocsmában megfogalmazták az öngyilkosság hátulütőit, alulütőit... és ez a legrosszabb benne, ez a banalítás, ettől tényleg kiráz a hideg. Lehet, ha igazuk van, a menekülés vágya tényleg olyan erős, hogy már a kezdeteknél minél mélyebbre kell ásni.

– Megijesztesz! Hagyd, hogy poén maradjon!

– Figyelj! Ne vidd ki többet a gyereket a tóhoz! Nem tudom, kezdek paranoiás lenni. Egyre több a belefúllasztott állat, és mindenhova vadállatokat hallucinálok. Már nem tudok nem jeleket látni beléjük.

Apa régi munkahelye elsüllyedt, most már a tónak dolgozik. Hogy túléljék a köztes időt, szerencsére éppen megszületőben voltam, és apa lehetett az első apa, aki szülési szabadságot kapott. Anya úgy mondja, hogy én voltam számukra a menedék. Úgy képzelem, mint az iglut, amelyet a szobámban szoktunk építeni székekből és pokrócokból, de ott mindig elakadok, hogy belőlem hogyan lesz iglu, mikor éppen hogy én voltam benne anya hasában.

Emlékszem apa munkába állására, pedig azt mondják, még beszélni is alig tudtam. Mind a konyhában voltunk, az ajtónk is ide nyílik. Apa az ágyon aludt, én rajta feküdtem, és rajzoltam a hasán. Anya minket figyelt, rossz helyen fejezte be a felmosást, sarokba szorította magát, s egy lábon állva várta, hogy száradjon. Volt egy felmosós mondókánk, egy útmutató, hogy ahogy a víz elárasztotta a földet, az élőlények szigetlakókká kell váljanak. Akkor anya rám néz, és hármát mutat, én meg mondom, hogy ágysziget, egy ujj eltűnik, mondom, hogy széksziget, még egy ujj eltűnik, mondom, hogy asztalsziget, és az utolsó ujj is eltűnik, de én már visítom, hogy nekem van anya- meg apaszigetem is, és lógok rajtuk száradásig.

Arra nem emlékszem, hogy mit rajzoltam, de már alig látszott apa bőre, tiszta zsír volt mindenünk, mikor benyitott az a barna ruhás bácsi, hatalmas könyveket hozott.

– Nocsak! Látom, jót tesz magának az asszonylét. Hékás! Csak nyugodtan! Nem szabad kapkodni, még a végén rosszat dobban a szíve. Nézze, mit hoztam magának! Tudást, rengeteg tudást, meg egy új munkakönyvet is. A szülészetről sem kapna ilyen patyolatot. Megengedem, erre nyugodtan mondhatja, hogy feltámadás. Látja, mit meg nem teszek magukért!

– Arról volt szó, hogy az iskolánál dolgozhatok a feleségemmel.

– Meglepne, ha valóban így történt volna. Persze, én a maga fantáziájából bármit kinézek, de lássa be, hogy nem lehetek mindenható, akármennyire is vonzódik az olyan urakhoz. Viszont egyvalamit fogadjon meg tőlem, ne bújjon megint a felesége szoknyája mögé, hogy csúnyábbat ne mondjak! Okos ember maga, könnyedén beláthatja, hogy bizonyos embereket nem engedhetünk ilyen pozíciókba. Ez közös érdek, a magáé is.

– Deklaráltam már, hogy a rendszer és a nép hű szolgája vagyok!

– Ezt már szeretem! Fejlődik! Hordja is magánál mindig azt a deklarációt! Most már csak mélyebbre kell ásni, és kivágni a rothadt részeket, tudja, karokat, lábakat, természetesen segítünk magának. De a tárgyra térve, az iskolában kap egy kis szobát, olyat, amelyik a gátra néz, de el ám a kezekkel a gyerekekről! Itt vannak ezek a... Mik ezek? Mindegy! Lesz maga mellett még két ember, a maga specializációja az áramfejlesztés.

– Azok a generátorok semmire sem jók.

– Valóban nem, de ez már csak magán múlik. Na, de hadd ropogtassam meg azt a kicsit! Né, há simogat, no, puszild is meg, nem szúr az, rajta! Ennivaló egy gyermek vagy te, hallod-e, olyan munkát hoztam apádnak, hogy itten Kánaán lesz az idők végezetéig, nektek is, a falunak is, meg az egész országnak. No, puszi? Egyet csak, ide, né, az arcomra, cuppanjon! No, ha nem, hát nem, a bácsinak még sok dolga van, pár nap, s apádnak is, ő is kap majd szép munkaruhát. Jövő hét elejétől szolgálat, addig tanulmányozza át ezeket, ha megvan, kap róla papírt, kicserélheti vele azt a másikat, az már úgyse létezik. Egészséget!

...

– Úgy állsz ott, mint egy sáska. Azt hittem, leharapod a fejét.

– A felmosót akartam ledugni a torkán. Azon gondolkodtam, milyen lenne a hangja.

– Nem tudom, miért, de megnyugtat, mikor kegyetlen vagy.

– Gyűlölöm, ha fogdossák a gyerekemet! Én meg állok itt, baszd meg, fél lábon, mint egy szerencsétlen...

– Szívem! Hallasz?! Elment! Gyere! Dőlj az ágyra!

Csak a fogait láttam, mikor bejött, úgy csillogtak, mint a hullámok. Mögötte az ajtón narancs fény jött be, hirtelen sötét lett tőle minden, és apa betolt a háta mögé. A sós ízre emlékszem, hogy nyaltam a hátát, mintha a hasán akartam volna felmosni a festéket. Egy könyvet mutatott oda apának, de kihullottak belőle a virágai. Apa hónalján át láttam őket, szárazak voltak, és laposak. A föld felvizezte a sarat a csizmájáról, és abba a hatalmas sár-tócsába hullottak a virágok, mint egy elárasztott mező. A bácsinak szúrós fémszaga volt, és erős szőre, nem pusziltam meg, biztos olyan íze lett volna, mint a lépcsőn a korlátoknak.

Amikor elment, anya fulladozni kezdett, és apa mellém fektette. A bácsi egy marék cukrot hagyott ott nekem. Azóta is mindig szokott adni valamit, vagy legalább egy új virágot mutat. A nyelvem alá dugtam őket, s anya térdkalácsával játszottam, neki közben remegett mindene. Mikor már alább hagyott, akkor is úgy maradtunk. Az egész marékkal megettem, de ők csak bambultak, szerintem azt sem vették észre, hogy besötétedett, se azt, hogy tiszta zsír mindenünk.

Apával ezután csak azokból a könyvekből olvastunk. Tós könyv volt az egész, alga volt bennük, meg halak és sok-sok gép, a legjobb mindig az volt, mikor kibújtak a lapok közül a virágok. Minden nap, sose fogytak el, sőt, egyre frissebbek lettek, mintha éppen akkor bújtak volna ki a papírból. Apa azt mondja, valaki biztos virágmagokat szórt bele.

De a virágokon kívül azok a könyvek nagyon rosszak voltak. Sok kép volt bennük, de mind olyan kis szürke pacák, és olyan aprók voltak a betűk, hogy futottak szét, nem lehetett rájuk nézni, rögtön elslisszoltak. Én próbáltam erősebben nézni, hogy ne zavarjam apát, de azok a fekete csíkok úgy örvénylettek, hogy szédültem bele. Többeteg lettem tőlük, van ilyen. Mire el tudtam menni onnan, már úgy fáj a hasam s a fejem, hogy nem tudtam abbahagyni a sírást.

Apa amúgy, mikor nem úgy dolgozik, pap. Apapap. Ha papának hívnam, papapap. De mikor ezt mondom, egyre inkább csak elkeskenyedik, hiába erősítgetem, hogy csak a kacsákat hívom, ő így is, úgy is szomorú lesz. Amúgy tatát hívom papának. Papanempap. Ő a kertben dolgozik. Bár néha elsüllyed az is. Imádja a növényeit, engem is, szanaszét termeszt ők, szigetekben, és minden szigeten van minden. Azt mondja, ha a fele túléli, már nyert ügyünk van. Állatot nem tartunk, csak a növények nőnek körbe minket, semmi se mozdul a helyéről, de a helyük, az egyre nagyobb lesz.

Papa évszakonként csak egyszer ideges, az évszakhatárokon, anya szerint kell neki néha egy-egy kitörés, hogy megbarátkozzon a dolgokkal, apa neki

is mondhatná, hogy templom, de nem azt mondja, hanem mikor például a tavaszi esők és a megnőtt tó után papa csúnyákat ordít, hogy a fene a gyomba meg az összes rothadásba, apa akkor azt suttogja utána, hogy invezív fajok, és az eső után az ősök kitornek, papa meg visszaordít, hogy betolakodó itt már minden, még a víz is, de ez van megírva, nem a nyugalom. És nyár végéig megnyugszik.

Anya nemrég mesélt nekem az invezívről, hogy nagyon régen kitört, nem úgy, mint most az eső és a tó után, hanem akkor nagyon, és szoborrá vált ott minden, még az emberek is, és az invezív vastagon betakarta a szobrokat hamuval, mint anya engem esténként az iglumban, de én attól tüsszögnék meg folya a taknyi s a könny, olyan nyúlós lennék, mint a kása, mintha az invezívtől mindenből kása lenne, lekvár nélkül, de dióbelekkel. Én inkább fordítva szoktam kapni.

Ha az a reggeli, mindig kérem, hogy mondják el a kásaszobrokat, és anya akkor mondja, hogy volt ott lekvár is, de olyan forró, hogy rögtön el is párolgott, és csak az égett gyümölcsbelek maradtak ott.

Anya tegnap nagyon dühös volt, azt mondta, hagyjam ezt a hülyeséget, ezrek haltak meg ott, olyanok is, mint én, és elment, ma reggelig nem is láttam sehhol.

– Hol voltál?

– Szerinted?

– Nem egyszerűbb megmondani?

– Az egyszerű az volna, ha tudnád!

– Elegendem van abból, hogy úgy állítasz be, mintha hidegen hagyna, hogy mi történik veletek!

– *Veletek*, mi? Akkor csinálj úgy, mintha érdekelne!

– Most kérdem, hogy hol voltál?!

– Ez számonkérés, de ha annyira tudni akarod, könyörögni voltam. Legalább az feltűnt talán, hogy a fiad ősztől iskolaköteles, de ha a betűkre néz, bögni kezd, és egyetlen barátja sincs ebből a rohadt faluból, és én nem akarom odaadni!

– Csak gyötröd magad! Ez csupán néhány kezdeti körülmény, nem végítélet. Meg fogja tudni oldani.

– Te meg csak áztatod magad! Amit te felnőttként nem tudtál megoldani, azt ő gyerekként majd biztos, ugye? Egyszerű a homokba dugni a fejed, de lerohad körülöttem minden.

– De hát nem tudsz minden akadályt helyette átugrani! Neki is meg kell tanulnia önállósodni.

– Ne gyere nekem az önállósággal, még gyerek! Mi lesz a következő? A lélek halhatatlanságával fogsz kibújni minden alól? Nem az a legjobb módszer, ha egy úszni képtelen gyereket a vízbe dobsz! Szerinted ott mibe kapaszkodjon?

– Te az életed végéig haragudni akarsz, hogy néhány reggel kimentem veled játszani a tóhoz?! Nem vagy normális! És egyébként is, nem ezt mondtam, én csak azzal nem értek egyet, hogy pár nehezebb körülményt úgy olvasol a fejetekre, mint...

– Mi az, hogy a *fejetekre*? Így kellene önállósuljon ő is?

– Most tényleg a ragozásomon vagy felháborodva? Miért nem tudod megérteni, hogy egyszerűen csak ebben nem értek veled egyet, ettől még ugyanúgy az életetek része maradok.

...

– Legalább mondd el, hogy mit mondott!

– Mit mondott volna? Előadta a társadalmi víziót, hogy nem a szülőknek, hanem a közösségnek van igazán joga a gyerekekre. Hogy fulladna bele a jogaiba, tényleg el tudja hinni, amit mond, pedig csak azért adta elő, hogy megalázzon. Életemben nem láttam még embert ekkora élvezettel alázni, rendesen kéjelgett, undorító volt.

– De hol voltál eddig? Csinált valamit?

...

– Te most azon aggódsz, hogy engedtem-e neki? Ha gondolod, átmehetünk anyámhoz, meggyőződhetsz, hogy még mindig haldoklik, de sajnos azt már nem tudja elmondani, hogy mellette voltam-e az éjszaka.

– Üdvözltem! Nem akartam megzavarni magukat, de volt nálam a kedves felesége. Egy botrányos és felháborító kéréssel fordult hozzám. Fontosnak tartom, hogy ezt magával is megbeszéljem. Próbálok ezt én... hogy is fejezzem ki magam, a bizonytalanságuk, a kétségbeesésük jeleként kezelni, és emberséges maradni, de amit el akarnak érni, az mélységesen ember- és társadalomellenes. Ezt nem szabad hagynunk, különösen a maguk és a fiuk érdekében nem. Értem én, hogy nehéz, de fel kell már fogniuk, hogy magukon múlik minden. Ha lenne csak egy csöppnyi érzékük is a normalitás felé, ha nem szigetelődnének el valami álomvilágba, vagy ha legalább maga nem játszaná a fiával hajnalonként azt az undorítóan értelmetlen és veszélyes keresztelőszentjánososdit, akkor mindannyiunknak sokkal könnyebb lenne. Nem akarom magukra hárítani, nemcsak egyéni a felelősség, hanem mindig

közös is, de valóban létezik deviancia, éppen ezért észre kellene már vegyék végre a hibáikat, és akkor talán örülhetnének, hogy amit maguk majdhogynem végérvényesen elrontottak, azt mi, a közösség még kemény munkával, de kijavíthatjuk. Nem ez a hivatásom, de személyes küldetésemnek tudom be, hogy vigyázzak a gyermekek fejlődésére. Ahogy időm engedi, próbálok velük lenni, de a maguk fia elérhetetlen, s ezt a társai is érzik. Hadd ne mondjam, hogyan csúfolódnak rajta, templombúvárnak, paphalnak, vízi hullának nevezik, a durvábbakat meg se merem említeni. Elfajult ez a helyzet, és ezt az elharapódzó gyermeki kegyetlenség mutatja a leginkább. De megvan hozzá az erőnk, hogy visszaterejlük a helyes mederbe. Nyomatékosan kérem, sőt, utasítom Önöket, hogy húzódjanak a háttérbe. A bukásuk csak akkor megbocsátható, ha elismerik. Már a munkájukra is egyre több a panasz. Kedveltem magukat, sőt, de mindennek van határa. Ezennel levetem magukról a kezemet. Vigyázzanak!

Igazából apa nem pap. Apasepap. Ő lelkész, de azt mondja, hogy a kettő ugyanaz, csak a nyelv meg a szokások. Láttam a tükörben, hogy a nyelvem másképp mozdul. Amikor azt mondom: apapap, akkor meg se moccan, s mikor azt, hogy: apalelkész, akkor ficáncol egyet. Biztos ez is olyan, mint a kásaszobrok, hogy viccesek is, meg beléjük is lehet halni, még én is, pedig mindig ugyanarról van szó.

És igazából anya is lelkész, csak ő tud franciául, ő is másképp mondja. Mikor fáj valami, vagy sírok és üvöltöm, hogy ÁÁÁUU, ő nem templomot mond, hanem mindig mondja, hogy a franciák OOOO-t mondanak, még akkor is, ha csak beszélnek, de nem a nyelvükkel, hanem az orrukkal, s mondja, hogy így mondjam, hogy fújjam az orrommal, és én sírva fújom, hogy OOO, mintha csodálkoznék, és ömleni kezd az orromból a taknyi bele a számba, sós íze van, mint apa hátának, ahogy csodálkozom, és nekem tetszik ez a sós csodálkozás, mintha nem is én volnék, aki sír, de anya akkor meg rám szól, hogy nem szabad megenni. Kacag rajtam, és ez bánt, de aztán rájövök, hogy én is kacagok, és ez is bánt, még inkább sírhatnékom lesz, úgy érzem magam, mintha messze volnék innen, mintha ezek a nevetések messziről jönnének, nagyon-nagyon messziről, és még csak nem is felém, de úgy ömlik ez a kacagás anyából és belőlem, hogy valahogy mégis utolérem magunkat.

Anya olyan lelkész, aki az észet franciául ológusnak mondja. Lelkológus. De ebben a lelket is olyan furcsán mondja, olyan cicásan, nem tudom csinál-

ni utána, mintha tüsszentenék. Persze ez is ugyanaz. Azt mondta, az egész a lógós szóból jön, mint apa fején az anyajegyem.

Apa ma megint a tókról beszél, de nem azokból a pacás könyvekből, hanem csak úgy mondja ki magából, nem is hozzám, csak úgy kifelé. Senki sincs itt, csak a játékaim meg a mosatlan. Alattunk lötyög a víz. Mikor apa nem tudja, mit kezdjen magával, anya mindig rászól: Na, kapitány, merre a vitorlákát? De most ő sincs itt, megint eltűnt, én meg nem mondom. Tavasz óta el van merülve a pincénk, csak ősz végén engedik lennebb a tavat, akkor ürül ki alul, de a föld akkor is jeges marad. Nincs hová elrakni semmit, azóta anyáék szobája a kamra, ők meg nálam laknak. Most már sosem bontjuk le az iglumat.

Apa az algákról beszél, hogy úgy csinálunk, mint ők, hogy egy helyben ragadunk, és kihal körülöttünk minden, erről máskor is szokott, hogy a sok kerttől kiszáradnak a vizek, de ma eszesen beszél a tóról, mert a tólógiát mind mondja, úgy mondja, tautlógia – anya őt nem tanította meg franciául sírni. Azt mondja, hogy mindig ugyanazt mondjuk, ezt már mondtam én is, de mondja tovább, hogy rothadunk, hogy mindenki forog a Nap felé, s közben nem veszik észre, hogy fulladnak. Nem tudtam, hogy zavarja, hogy nem tudok úszni.

És csak mondja, emberekről meg szavakról, és mindig visszatér a tóhoz, a tólógiához, és mondja, hogy valami tükröződések, hullámok, határok, szétfolyás meg elmosódás, hogy algák meg zöldségek leszünk mind.

Nem értem.

Azt mondja, hogy a nagy falaktól minden beposhad, és motyog megállás nélkül, nem akarja abbahagyni.

Inkább nem zavarom. Kiülök az ablakba. Itt egy cinege. Egymást nézzük. Ha elég sokáig maradok mozdulatlan, és van valami magom, akkor mellém is száll. Lentről a macskánk, Pszipszi minket figyel. Papa a kertben nedves kézzel a retkek, tökök és uborkák leveleit simogatja, csillognak a naptól, őt nem szúrja, pedig olyan, mint a tűzijáték. Papa a kert külső részére disznótököt ültetett, anyának nem tetszik, mert hogy rá fog járni az összes állat, papa meg mondja, hogy alig eszik, és különben sem az a fontos, hogy távol legyenek, hanem hogy be ne jöjjenek.

A nap a fal felé süllyed. Anya azt mondja, régen egy hatalmas rét patkokkal és fölötte a domb, az volt a láthatár, hogy napnyugtakor a sárga tükröződött a vízen, és olyan volt, mintha aranyszalagok szótték volna be a rétet, és a szél lengette a füvet, fákat, bokrokat, és hullámzott minden, mint a tenger, csak nem só-, hanem fűszaga volt, és ilyenkor mentek az álla-

tok inni, mindenféle állat, egy nagy-nagy állatfelvonulás, és innen az ablakból mindent együtt lehetett látni, és hogy akkor az ember érezte, hogy él, és hogy most itt ez a fal, ez a láthatár. Imádom, mikor anya így mesél, hogy le se tud ülni közben.

A kertben már kizöldült minden, kövérek, mozdulni is nehéz tőlük, és még csak egy kicsi kell, hogy beérjen a málna és a ribizli, a darazsaktól félek, de már alig várom, akkor majd mehetünk úszni megint. Apával már rég nem voltunk, csak az iglumban tudom gyakorolni az ugrást.

Olyan meleg van, inkább levetkőzöm. A cinege még itt van. Széncinege. A többi madárnak nem tudom a nevét, csak azt, ahogy csinálnak, káromgás, füttyülés meg a többi, de néha összekeverem a hangokat, le kellene írni őket valahogy. Most a rövid hangosat csinálja, olyan mintha saját magát visszahangozná, mint mikor valaki becsönget magához, de elfelejti, hogy ő volt.

Most aranyból van a nap alatt a fal. Úgy megkívántam a szőlőt és a lilakáposztát. Onnan most lehetne ugrani, a Nap pont jó helyen van, csak akkor már mindenütt árnyék lenne, mire kibukok a vízből.

Megmutatom a cinegének az ugrást. Nem olyan keskeny a párkány, mint apa válla, de nehéz így, hogy nem tart.

Kitárom a karom. Keresem, hogy ne essek el. Melegít a nap, és az árnyékok egyre közelebb érnek. Most kellene ugorjon... Nem akarom, de kibukkan a számon:

– Apa... Apa... Most engedj el!

A cinege megmoccan. De nem ugrik el. Visszariad.

Lent anya ordít. Pszipszi már a tornác korlátján. Kiáltja, hogy ne mozduljak, és én próbálom, de nehéz, nem érti, valamennyire tudok kapaszkodni a talpammal, de már a lépcsőn van, és sír is, én meg nézem, hogy minden összevissza, apa motyog, és a vitorlánk megint virágot hajt, fehér poros lesz alatta. Anya ilyenkor azt szokta mondani, hogy fiam, folyasz szanaszét! De most nem.

– Apád bolond, te meg...! Te meg...! Gyere már le onnan, könyörgöm!

A Nap elsüllyed a fal mögött. A cinege valamiért nem ki, hanem befele ugrik, de nem tűnik ijedtnak. Jövőre most már tényleg meg kellene tanulnom írni és úszni.